

REDACTIA

Arad, strada Aulich Nr. 1

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
pe un an 20 cor. pe 1/2
an 10 cor.; pe 1/4 de an
5 cor.; pe 1 lună 2 cor.

Vrîl de Duminică pe an
— 4 coroane. —

Pentru România și
trăinătate pe an:
40 franci.

Manuscripte nu se napotază

ADMINISTRAȚIA:

Arad, strada Aulich Nr. 1

INSERTIUNILE:

de un șir garmond: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b.,
și timbru de 60 bani de
fiecare publicațiune.

Atât abonamentele cât și
insertiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Scrierile nefranțate nu se
primesc.

TRIBUNA POPORULUI

Adevăruri mărturisite.

În numărul său dela 26 Aprilie 1900 n., ziarul oficios săptămânal, „Néptanítók Lapja“, are un prea interesant articol de fond, care tractează despre „Invetătorii și politica muncii“.

În acest articol, între altele, se zice: „Invetătorul, ori o spune pe față și înaintea altora, ori nu, el nu poate să încungiure să nu se ocupe cu politica muncii. Și n'o poate încungiure din simpla și zilnică împregiurare, pentru-că zilnic, aproape în tot momentul se întâlnește cu muncitorii agricultorii. La dînsul merge țeranul, ca să poată scrie epistolă fiilor săi soldați. La dînsul alegă el la încheierea contractului între tovarășii. Peste tot, nimeni, nici chiar notarul comunei nu este într'o apropiere mai intimă, în chestiile vitale ale poporului, — ca invetătorul.

„Invetătorul cunoaște mai bine chiar și lacunele lucrărilor săvîrșite de notar, și în general mai bine decât ori-care alt oficiu administrativ.

„Dar“, aceasta își are cauza sa firească.

„Țerănimea știe foarte bine, că atunci, când invetătorul îl sfătuește, el personal, nu-i de loc interesat; că convingerea invetătorului nu se face prin firul de telegraf; că, în sfîrșit, nici umbră de neîncredere nu poate fi față de invetătorul său.

„Și această sinceră și din inimă iscorită încredere, invetătorul o și merită pe deplin.“

Am ținut să reproduc cât se poate de conștiincios această parte din articolul amintit, pentru-ca să-l supun judecării obiective a on. cetitorii ai acestui ziar, însoțit de unele comentarii.

În chestii subtile și de princip, avîndu-se, bine înțeles, numai pe ei în vedere, pedagogii maghiari au și ei momente, când mărturisesc adevărul.

Dar, cugetînd serios asupra raporturilor sociale, la cari autorul acestor idei ne îndrumă, ni se înfățișează un tablou trist înaintea ochilor sufletesti — privitor la rolul și importanța preoțimii, care, pentru acești domni pedagogi, nici nu poate fi amintită în cadrul unui asemenea articol. Cum? Când se vorbește de școala unui popor, — biserica rămîne pe-al doilea plan, ori chiar desprețuită?

Așa se vede, că în societatea compatrioților noștri, preoții ori nu sunt la culmea misiunii lor, ori, neavînd o „legătură intimă“ în trecut, cu poporul, azi dacă s'ar face pomenire de ei, este, că li s'ar cere, de aci înainte, spriginul moral la ridicarea neamului.

Tabloul acesta, trecut prin prisma sufletului unui neam, trebuie să-l plece cu durere capul și să simtă stringîndu-i-se inima de frica unui fatal desastru.

Și, din această logică, autorul uită, că poporul nostru are și el invetătorii săi; că și noi prin ei contribuim la luminarea fiilor țerii; că

preoții, mână în mână merg cu dînsii și unit fără de alții nu pot da roade sănătoase și fericitoare pentru popor.

La noi Români, preotul, care-l însoțește în tainele legii sale strămoșesti pe țeran, din leagăn și până la mormînt; invetătorul, care-l luminează cu învățături și cunoștințe trebuitoare, pentru traiul trupesc și sufletesc, sunt doi factori, cari s'au născut, au crescut și trebuie să trăiască în sufletul poporului, dacă dorește și le zace la inimă binele și fericirea lui.

Și, har Domnului, trecutul și prezentul acestor doi factori, privit așa, în general, ne dau dreptul a face concludii frumoase și înveselitoare pentru viitor.

Noi suntem dispuși a crede, că autorul articolului din „Néptanítók Lapja“ are dreptate și admitem, că „Invetătorul maghiar“ în comuna sa și la poporul său este unicul și singurul factor demn de încredere. Importanța politice de muncă, încropită în felul și forma articolului des amintit însă reduce adevărurile psihologiei poporului la un rol cu totul unilateral.

Adevărurile mărturisite în chestia intimității poporului cu invetătorul lor însă au o latitudine mult mai vastă. Subscriem cu amîndouă mâinile, că singurii și cei mai autorizați vîstirnici ai sufletului poporului sunt: preoții și invetătorii.

Și fiindcă acest articol este oficios, trebuie să presupunem, că și cei de sus se identifică cu el. — Foarte bine. Rămîne acum să se clarifice un lucru: Pentru-ce invetătorii și preoții noștri de pe sate sunt considerați ca răsvrîtorii și rebelii contra statului, dacă înțeleg și ei, în sufletul lor, rolul și răspunderea ce o au pentru luminarea, deșteptarea și moralitatea poporului român? Dacă țeranul român, ca cel maghiar, vine la invetătorul ori la preotul său după sfat, pentru-ce se suspicionează și, în cazul cel mai bun, îl înfruntă, că pentru ce se amestecă în politică?

Ori politica muncii nu este tot așa de importantă ca și cea milităntă? Așa? Atunci, în virtutea libertății personale, a încrederii țeranului față de invetător și preot, dați-ne și nouă lecții și sfaturi, să facem dar' „politica muncii“, dacă întreaga manifestație psihologică a poporului o îmbracăți în mantaua aceasta! Atunci, în adevăr vom crede, că dreptatea, echitatea și egala îndreptățire se vor pune, în mod sincer și neconturbat, în practică. Dacă știți atât de bine cine formează caracterul poporului, — și la voi este numai invetătorul, — dați zor la „politica muncii“; dar' am ave și noi drepturi la viață, și fiind dornici de multă „muncă politică“, deschideți invetătorilor și preoților noștri ușile libertății și munca lor va da roade.

Al. Muntean al lui Vasile,
preot.

Listele electorale. Ministrul unguresc de interne a dat zilele aceste două dispozițiuni de însemnătate principară în afacerea listelor electorale. Una enunță, că lista permanentă, relativ la alegerile de deputați dietari, nu poate fi compusă nici în mai multe și nici în mai puține ca patru exemplare. Că la care din notarii publici, aparținătorii respectivelor cercuri electorale, e a se depune lista permanentă a alegătorilor, — aceasta o decide comisia centrală. — A doua dispoziție este următoarea: Deoarece ce s'au ivit casuri, că comisiunile exmise pentru conscrierea alegătorilor nu lucrau în număr complet, ministrul de interne dispune rigoros, că conscrierea alegătorilor are s'o facă fiecare comisie de trei legal constituită spre acest scop, la conscriere trebuie totdeauna să fie de față toți trei membrii comisiei și împreună au să iscălească conscripția, ce se trimite astfel comisiunii centrale electorale.

Din Delegațiunii. Sămbăta trecută două subcomisiuni de-ale Delegațiunii ungare au fost ocupate. Subcomisiunea pentru afacerile externe a desbătut în amănunte și a votat atât în general, cât și în special budgetul ministerului de externe. Ear la propunerea referentului Falk, contelui Gólu-chowski s'au votat încredere și recunoștință. A doua comisiune (patru comisiuni întrunite) a primit fără discuție budgetul provinciilor ocupate și a votat încredere și recunoștință ministrului comun de finanțe Kállay. — Ambii ministri au răspuns mulțumind pentru încrederea și elogiile aduse de subcomisiunii.

„Gazeta“ și „Tribuna“, ori mai bine: d-nul V. Babeș și „Coroianu-Tilea par-că tot nu s'au înțeles deplin asupra politicii „adevăratei ere noue“. Ce-i drept, în chestia ce Memorandumul, „Tribuna“ în seria sa de articoli își batea mai alaltăeri joc în chip crud de cele săvîrșite sub presidenția d-lui Dr. Rafiu, întocmai ca „Luminătorul“ pe vremuri.

În ceea-ce privește însă împăcarea cu Ungurii, e la mijloc o mare neînțelegerere. Astfel „Tribuna“ scria în numărul său de Vineri următoarele:

„Oameni serioși între Români, cari să creadă în împăcarea Românilor cu Maghiarii pe cale pacnică sau diplomatică cum i-am zice, nu se va găsi nici unul“.

Di V. Babeș scrie însă în „Gazeta“ de Duminică:

„Alergăm spre prăpaste, care stă să ne înghiță: D'aceea cred eu, că — este indicată și chiar oportună o încercare, un apel la adevărul și nepreocupății invetătorii ai lumii, de cumva mai există atari. —

„Astfel aș dori eu să fiu înțeles, dacă mai poate fi astăzi și la noi vorba de o bună înțelegere.

„Nu atac, nu ură și dușmăniă, ci — împăcare, și înfrățire caută, pe baza adevăratului adevăr.“

Pune-l va oare acum „Tribuna“ și pe dl Babeș între cei cari prin „înfrățire“ vrea să tradeze neamul, ori va tăcea asupra acestei declarațiuni a d-lui Babeș?!

Era nouă cea „adevărată“.

„Autorisată“ dela Sibiu a terminat seria de articole asupra adevăratei ere noue. Ultimul articol ne dă ca pildă de urmat faptele lui Horia și Iancu, cari, dacă n'au ajuns mai mult, era pentru-că în lipsa de cultură și solidaritate a poporului român, nu toți luptătorii i-au spriginit, ci numai o mână de oameni a fost la spatele lor.

Fact!

Intrebăm însă: atât sub Iosif al II-lea cât și după luptele lui Iancu, sub Francisc Iosif, tot ce are poporul român, nu oare prin monarch i-s'a dat, prin deosebita bunăvoință pe care și-a știut s'o câștige un Șaguna?!

Atunci de ce, în seria de articole, „autorisată“ pledează s'o rupem cu politica tradițională, politică urmată și de Horia, care umblase pe la Viena, și de generația dela 1848?

Că autorul nu știe ce vorbește, că la Sibiu merg lucrurile peste cap, ori mai bine fără cap, rezultă de altfel și din articolul final, în care, între altele, „autorisații“ mai scriu:

„Suntem scoși din cadrele legii și suntem puși în imposibilitate de a pute face parte din parlamentul maghiar, dupăcum cer interesele poporului nostru; ear' dacă am și intra, dacă am admite că alegerile s'ar face fără pic de ingerență din partea organelor statului, așa că pe lângă legea electorală „neuropenească“, ce există în țeara noastră, am reușit totuși a trimite vre-o 60 de deputați naționali: oare va crede cineva că aceștia ar pute da alt curs șovinismului maghiar, care în chestia aceasta e solidar, unul și nedespărțit?

Vedem cu câtă tenacitate se luptă Cehii față cu șovinismul german, care nici pe departe nu e așa turbat și ilegal ca cel maghiar, și se poate susține, că dînsii sunt și acum încă tot așa de departe de împlinirea dorinței lor, precum au fost cu atîtia ani mai înainte. Și care va fi finea?

Se va decreta statariul pentru Boemia și se va introduce absolutismul, de nu vor ajunge pe cale parlamentară la alt rezultat.

„Și toate acestea, pentru-că cei cu pâinea și cu cuțitul în mână sunt de părerea, că dualismul nu-i permis nici să se clatine măcar.

„Numai un desastru elementar, numai o repetiție a ingenuității dela 1866 va fi în stare să nimicească această formă nedreaptă de guvernament în monarchia noastră, această presiune modernă în duet, acest „făt mort“ al lui Beust“.

Cu alte cuvinte: Ungurii ne-au scos din cadrele legii, noi să ne punem dect rîu și cu Coroana. N'avem nici un deputat în Dietă; prost are să fie însă și când am ajunge 60. Pentru-că, vezi D-Ta, ce mai atîta taravură cu parlamentul, lupta dintr'însul nu plătește nimic... Tot autorisații admit însă, că chiar chestia cehă — ceva mai gravă ca a noastră — se va rezolva pe cale parlamentară... Cei cari au în mîni frênele monarchiei, în primul loc Monarchul, sîn cu tîrie la dualism. Noi Români să ne luăm însă la hartă cu dualismul și totul avem de așteptat dela un desastru elementar, dela un nou 1866, care a creat dualismul și printr'însul heghemonia ungurească!

Rugăm pe Români cărî înțeleg politica aceasta și aprobă astfel de raționare, să ni-se anunțe, că de-or fi mai mulți ca dnii Coroișanu și Tilea, noi depunem peana! Li facem adevărat dlui dr. Rațiu concesia să presupunem că nu știe despre cele ce se scriu în ziarul său.

DIN ROMANIA

Sosirea Suveranilor.

Trenul regal a sosit în gara de Nord Vineri seara la orele 6 și 10 m. La deschidere familia regală și cea princiară, împreună cu micii principii au descins pe peron, fiind întâmpinate de dl ministrul de război Iacob Lahovary și de dl general Algiu, prefectul poliției Capitalei.

Doamnele, soțiile ministrilor, au oferit flori M. S. R. ginei și A. S. R. principesei Maria.

M. Sa Regele era îmbrăcat civil. Aceiași costum purta și A. S. Regală Princi pele Ferdinand.

După mai multe răpunsuri la salutări, Suveranii intră de pe peron în sala de recepție, unde întrețin conversațiuni cu cei prezenți timp de 10 m.

La orele 6 și 25 m. Suveranii părăsesc gara pornind spre palat.

În prima trăsură iau loc cele două mici principese Elisabeta și Maria cu doica lor.

În a doua trăsură au plecat M. M. L. Regele și Regina, iar în a treia, A. A. L. L. Principele Ferdinand, Principesa Maria și Micul Principe Carol.

Pe tot drumul, până la palat, Suveranii au fost salutați cu entuziasm de mulțimea egală întru întâmpinarea lor. La palat au fost întâmpinați de o mulțime enormă.

Printre cei cari au întâmpinat la gară pe suverani, au fost și: I. P. S. S. Mitropolitul Primat, P. S. Episcopii ai eparhiilor de Argeș, Râmnic, Huși, Bazșu; d-nii miniștri; d-nii C. Olănescu și C. Boerescu președinții corporilor legiuitoare; dl George Philipeșcu, mare mareșal al curții regale, dl Ioan Kalinderu, d-nii D. A. Sturdza cu d-na, P. S. Aurelian, C. Nacu cu d-na și d-rele; George I. Lahovary, președintele înaltei curți de compturi, dl Mandrea, președinte de secție la înalta curte de casație etc. etc.

FOAIA TRIBUNII POPORULUI.

Marsilieza la opera din Paris.

(În timpul războiului.)
(Urmare și fine.)

Venitul acestei serii atinse cifra de 13.000 de franci.

Faure, absent de la operă de aproape două luni, făcu Vineri (22 Iulie) o reîntreprindere triumfală și neașteptată.

„Sosit din Londra, în ajun, zice „Figaro” de la 25 Iulie, el trebuia să reapară Luni următoare în „Guillaume Tell”. Dar înștiințat despre o indispoziție a lui Devoyod, se oferă să-l înlocuiască. La intrarea lui în scenă, ovație formidabilă. Duetul din „Amor sfânt al Patriei” produse un efect ce nu se poate descrie.

„La finalul actului al treilea, Maria Sasse cântă Marsilieza cu succesul obișnuit.

„Când ea sfârși, publicul ceru ca Faure, la rindul lui, să cânte imnul național. Câteva voci strigară:

„— Rinul German!

„Cortina se lăsase; Faure, din delicatețe, voia să lase Mariel Sasse tot succesul. Dar publicul îndărătnicându-se, cortina se ridică și Faure cântă Marsilieza.

„Decorul era pe jumătate ridicat. Pe scenă, dănjitorii, unii în costum de oraș, alții în costum de balet, mașiniștii, lampagi, și în fine toată lumea era amestecată cu

Expozițiunile franceze.

Este interesantă o privire retrospectivă asupra expozițiilor franceze cari au precedat pe aceasta de acum, asupra industrișilor, cari au luat parte la dîsele și asupra suprafețelor pe cari le aveau.

În 1798, sub Directorat, prima expoziție reună în Cămpul-lui-Marte o sută zece exponanți și ținu numai trei zile.

Sub primul Imperiu avu loc o expoziție, ear' sub Restaurățiune și monarhia din Iulie, avură loc alte zece, dar' lipsesc or-ice date asupra lor.

În 1849 Expozițiunea se deschide la Câmpiile-Eișee și iau parte 4532 exponanți.

Prima expoziție universală franceză s'a deschis la 1855 și grupă 24.000 de exponanți.

Apoi veniră cele din 1867 cu 52.000 de exponanți; cea din 1878 cu 53.000; cea din 1889 cu 95.000. În anul acesta sunt mai mult de 140.000 de exponanți.

Să vedem acuma suprafețele ocupate de Expoziția din 1900 și de cele dinaintea sa:

Expoziția din 1855 acoperia 168.000 de metri pătrați; aceea din 1867, — 687.000; cea din 1878, — 750.000, cea din 1889, — 960.000 de metri pătrați

Se vede ce progres a făcut această întreprindere numai în timp de trei-zeci și trei de ani. Cifra exponanților dela aceea epocă s'a înțreit, ear' suprafața ocupată s'a înđoit.

Dacă acest progres se va accentua și în viitor, peste trei-zeci, patru-zeci de ani, unde se vor instala numeroși aderenți?

Ziariștii Francezi.

Zilele acestea un colaborator al ziarului „Gaulois” a intervievat pe cel mai renumit scriitor francez, rugându-l să și dea părerea despre școlile de ziariști, înființate de curēnd în Paris.

Emil Bergerat răspunse: „Ziaristul este un scriitor modern. Nu e nici mai mare, nici mai mic, decât cum îl vovește poporul. Dar ca să confirm acest adevăr, mi ar trebui un articol întreg sau chiar o carte.

„Toți scriitorii artiști ai veacului acestuia au fost zariști. — cartea este vi-sul, ziarul e viața. Dacă vor rămâne câteva rinduri din ceea ce s'a scris în veacul acesta, numai ziaristul avem să mulțumim, deoarece ziaristul împărtășește urmașilor evenimentele prezentului”.

Adolf Brisson scrie: Ziaristul prin faptul, că vestește adevăr, comite sau un mare bine, sau un mare rău. Invidiași-l căci el poate să și dezvolte liber cugetările. Dacă societatea ar fi bine organizată, ziaristul în etate de 50 ani ar pute părăsi ziaristia. La această etate s'ar retrage cu totul la

pensie, sau s'ar apuca să scrie tragedii, sau ar lăsa și-a cariera profesională.

Iulie Chiarotie zice: Ziaristul este o menea ostașului de pe cămpul de război; ziaristul este o idee, ce mereu înaintează. Ziaristul e otaș. Când îmbrăncște își a rata cu fală rănile. Ziaristul trebuie să știe totul despre toate lucrurile trebuie să se convingă personal. Ca să aibă însă cine va zălbic cel puțin câte o idee bună, e greu lucru, într'adevăr.

Războiul buro-englez.

Spuneam, că o fi cam pripită bucuria la Londra pentru despresurarea Mafekingului. Știrile mai noue o confirmă aceasta.

Cu data de 21 Maiu se telegrafează anume din Londra:

„Lordul Roberts cu data 20 l. c. raportează din Kroonstad, unde s'a oprit cu armata pentru a se provede cu hrana trebuitoare, — că n'are încă știre „oficioasă” despre despresurarea Mafekingului, deși aceasta o vestise o telegramă a agenției „Reuter”.

Ziarul „Daily Express” are informațiune, că tocmă acum a sosit la adresa ministrului de externe Salisbury o telegramă de la Krüger, care face din nou propuneri pentru încheierea păcii.

E interesantă și știrea ziarului „Times”, care spune, că lordul Roberts deocamdată s'a oprit la Kroonstad, unde va sta mai mult timp, ca să aștepte nou transport de muniție și de hrană pentru oștire. Numai după aceasta va porni apoi „repede” spre ținta ce și-a propus.

Această „așteptare” însă, după toate probabilitățile, nu se face de bună voie și nu numai pentru motivele raportate numitului ziar. Trebuie că sunt alți și alte cauze, mai serioase și mai grave, cari îl sillesc pe lordul să stea locului.

Tulburări pentru limbă în Belgia.

Firul telegrafic aduce știri despre tulburări grave și foarte serioase, ce s'au petrecut Dumineca trecută în

Bruxella, capitala Belgiei, din cauza limbii. Casul este atât de grav, că a produs mare consternație în țeară întreaga.

Etată câteva amănunte.

Duminecă s'a ținut în Bruxella mari exerciții de artilerie, cari totdeauna sunt împreunate cu sărbări imponente. Parada, ce-i drept, are caracter militar, însă nu iau parte la ea numai militari activi, ci și garnisoana civilă, care e organizată după formele militare.

În cămpul exercițiilor, comandantul-suprem a împărțit poruncile și garnisoanei civile în limba de serviciu a armatei belgiene, adevărat în limba franceză.

În contra acestei procedări garnisoana civilă însă a protestat energic și a pretins, ca lor în limba lor națională flamandă să li-se comande, și nu în limba franceză.

În Belgia nu e nouă această luptă pentru limbă. Este chiar un vechi curent puternic în contra francismului și pentru ridicarea de-acuma a caracterului flamand național.

E destul să amintim, că la 1888, după luptă îndelungată, legislațiunii și-a succes să introducă limba flamandă ca limbă oficială a statului; miliția însă a menținut și mai departe limba franceză.

De aci urmează, că Dumineca trecută a erupt simțul pentru limba națională, când comandantul li-a comandat și celor din garda civilă — în limba franceză. Față de aceasta ei au denegat comandantul or-ice supunere.

Comandantul mai întâiu a cercat să-i domolească; neputându se aceasta, a provocat pe gardiștii civili să iasă din rinduri și să se depărteze.

O mare parte a și p răsit terenul și s'a amestecat cu publicul de față; o altă parte însă a rămas și mai departe sub comandă.

Cel dintăiu începură acum a batjocuri și a insulta pe cei rămași de ei și pe soldați, ceea ce a produs tulburări altele mari, încât a trebuit să intervină poliția. Deși însă în trupe numeroase poliția a deținut pe mulțime de inși, — tulburările nu le-a putut înăbuși.

Când apoi, după încheierea exercițiilor, artileria a plecat spre oraș și gardiștii civili rămași la exerciții fraternisau cu miliția, — tulburările începură a lua o formă și mai îngrijitoare. O adevărată luptă sângeroasă izbucni deodată între cele două tabere flamande

corurile, și pălăriile și șepcile se agitară în aer, la refren, în mijlocul tichilor neapolitane.

„Conform tradițiilor lui Nourit, Faure și corurile zic în genunchii cupletul: „Amor sfântit, și se ridică la refrenul: „La arme, cetățenii!”

„Efect trăsător.”

La reprezentația următoare, Maria Sasse, puțin satisfăcută de această interpretare a „Marsiliezei” în partidă dublă, cedează locul lui Faure, care cântă singur imnul național.

Printre auditorii se află Gambeta, Clement, Laurier, Garnier-Pagès, etc.

Mercuri, 27 Iulie, după ce Faure a cântat Marsilieza, publicul cere „Rinul German”.

„Rinul German (Figaro de la 30 Iulie), deja studiat de coruri și de dl Faure, trebuia să fie repetat de orchestră după spectacol. Așa-dar nu era gata. Nici regisorul, nici comisarul de poliție n'au putut interveni; s'au hotărît să ridice cortina, și dl Faure a cântat cu notele în mână, însoțit de coruri, după ce se făcu anunțul următor:

„— Domnilor, după spectacol trebuie să se facă o repetiție a „Rinului German”; ea se va face înainte D-voastre.

„Entuziasmul a fost foarte mare; toți Faure, obosit și nemulțumit, n'a continuat reprezentația „Mutel”; dl Carou l'a

înlocuit în cele din urmă două acte”.

Vineri, 29 Iulie, afșul Operei era conceput astfel:

„Cele dintăiu patru acte din „Muta din Portici”, „Rinul German”, de Alfred de Musset, musica de Delieux, de Dl Faure și corurile”.

Insemnăm că afșul nu pomenia nimic de Marsilieza.

După actul al doilea din „Muta din Portici”, „Rinul German”, adevărat tablou patriotic, cu misă în scenă militară de către soldați adevărați de linie, mobilii, cuirasierii, zauvi, etc; Faure cântă la rol de locotenent de mobilii.

După poezia lui Musset, el cântă Marsilieza, împreună cu Maria Sasse, revenită la sentimente mai bune.

Un incident: pe bulevardul Montmartre, în fața Brebantului, mulțimea face o ovațiune călduroasă unui detașament din regimentul al 25 lea de linie, care trecea în ținută de campanie.

Unde se duceau acești viteji?

Pur și simplu la Operă, pentru a figura în „Rinul German”.

Dl Francis Oswald, în „Le Gaulois” de la 14 August, povesteste un incident curios, căruia îi dă loc, la Operă, audiția „Rinului German”:

„Pe când sala întreaga reclama într'un mod sgomotos cântecul patriotic al lui Al-

fred de Musset, un spectator de la orchestră începu să protesteze cu violență.

„— E ridicul, — strigă el; — am venit aici ca să a „cult „Muta”, ear nu „Rinul German” al D-voastre, și mi-am plătit locul.

„El nu terminase, când un domn se sculă naintea lui și îi luă pălăria, în care îi aruncă un ludovic. Într'o clipă, fu o avalanșă de ludovici, de piese albe și de golani. Pălăria se umplea cât vedeai cu ochii. Străngătorul improvisat vărsă atunci, unii zic pe genunchii, alții pe capul spectatorului arțăgos, tot conținutul pălăriei.

„— Ți-ai plătit locul? Ține! Etată-te despăgubit, lasă-ne în pace!

„Fu un tunet de aplauze, de risete, de batjocuri, în fața cărora spectatorul oșant trebui să cedeze. Zăpăcit, asurzit, neștiind ce atitudine să ia, el părăsi locul și oș.

„Muta din Portici”, „Marsilieza”, „Rinul German”; un asemenea spectacol, într'un asemenea moment, și cu interpretii pe cari și-am numit, nu trebuia mai mult, pentru ca sala Operei să fie peste măsură plină la fine-care reprezentațiune.

Astfel, dl du Locle, directorul Operei-Comice, mai puțin favorizat, striga, într'o seară:

„— Are noroc, Perri! Să! Face banii cu ori-ce; ar face și cu o epidemie, chiar cu vărsatul!”

Isbiau și tăiau unii într'alții fără milă; zeci de ei cădeau ameții și răniți, iar sângerele carnea și-oaia.
 Poliștii, călare și pe jos, scosuseră în față și săbiile și dete răvală asupra miliciei, tăind în dreapta și în stânga, ca să împărștie pe tulburători. Oare întregii a avut acest măcel între frați, dar potolirea rătăcirii fu peste puțin. In cele din urmă a reușit totuși a-i împărștia, rămânând lacuri de sânge pe câmpul de luptă. Poliția a primit sute de inși dintre tulburători.

Dela „Enciclopedia-Română” cetire.

— UNA LA ZI. —

Faucault (pron. Fucco) — fisician francez. Vol. II. 389.

Notă. Bi vezi, domnule „Gelehrter”, de comital v'r un manual de fisică, te convingeai că pe tabelanul francez îl cheamă Faucault, și nu-l mai cheamă eu! Un băiat mai isteț, care ar vol să știe cine a fost Faucault, înzădar ar căuta în „Enciclopedia” să deo de el.

Noutăți

Arad, 22 Mai 1900.

Comandantul corpului de armată VII din Timișoara, cavalerul Ludovic Schwitzer, a sosit ieri în Arad, pentru a inspecta trupele garnizoanei locale.

Nou comandant al districtului honveșec. Comandantul districtului II. al honveșecului Wilhelm, Pacor din Seghedin, care de doi ani stă în serviciu activ al armatei, se retrage în pensie și în locul lui în curând va fi numit generalul Daniel Valentin, actualul comandant al garnizoanei din loc.

Neamurile lucrează din răspuțuri. Ce muncă însă? Injurături, ca la ușa cortului, minciuni și calomnii, cari, de o săptămână încoace mai ales, umplu coloanele atât ale pamfletului timișorean, cât și ale „autoritatelor” din Sibiu. Această din urmă a ajuns în numările de Sâmbătă și Duminecă să umplă până și foaia tot cu batjocuri la adresa episcopului Goldiș și a tuturor fruntașilor din dieceza Aradului.

Azi mâne „Tribuna” o să umplă și pagina a IV-a cu asemenea marfă de a „neamurilor”.

Autorii „Mutei” împărșiau frește norocul acesta; dar... nu profitau de el.

Intr'adevăr, chiar de la 25 Iulie, dl Perrin, directorul Acedemiei de muzică, primia în același plic, următoarele două scrisori:

„Scumpul meu amic,
 Vreau și eu să-mi aduc obolul. Ne mai fiind destul de tiner pentru a sbura la frontieră, mă gândesc, cu înduioșare, la ceea ce mi mai fericiții, se duc să apere drapelul, și renunț, în favoarea lor, la drepturile asupra beneficiilor „Mutei”, cât timp Marsilieza II va reface succesul.

„Amicitie.
 E. Auber”.

„Scumpe Domnule,
 Mă asociez, din toată inima, la generoasa idee a excelentului nostru Auber, și renunț, ca el, la drepturile mele asupra „Mutei”.

„Urmând astfel, cred că fac ceea-ce ar fi făcut de sigur, dacă ar fi trăit încă, prea regretatul meu soț.

„Cele mai bune sentimente ale mele.
 Vădava Scribe”.

S'a văzut mai sus, că „Muta” „Ritul German” figurau singure pe afișele Operei. „Marsilieza” n'avu aceeași favoare de cât în primele zile ale lunii lui August.

Cu această ocazie „Rappel”, dela 7 August, zicea:

Hoția lui Krivány. Actele privitoare la hoția lui Krivány și adunate de pe-un timp de 10 ani de exmiul ministerial, au sosit deja la tribunalul din Arad de la ministrul de interne. Pe temeiul acestora judele instructor Nyirő continuă acum cercetarea sau interogatoriul, care va ține probabil v'r o trei săptămâni. După cercetarea de până acum, suma furată din banii comitatului se urcă la 1.200.000 de coroane. Pertractarea finală va fi în luna Octomvrie. Acest termen însă cu greu îl va ajunge genialul domn și hoț Krivány, pentru că — așa se spune — e greu bolnav.

Necrolog. Ni-se trimite următorul anunț de moarte: Ion Ciocan, profesor de universitate și deputat dietal ca soț, Leon Piciu, conducător la cartea funduară cu soția sa Maria ca părinți, în numele lor și al tuturor celorlalte rudeni cu inimă înfrântă de durere anunță prea de timpurie trecere din viață a preaiubitului soții, respice Amalia Ciocan nasc. Piciu, întâmplată după lungi și grele suferințe Duminecă, la 13 Mai st. n. 1900, la 9 oare a. m. în Năsăud, în anul al 40-lea al vieții și al 18-lea al fericitei căsătorii, împărșită fiind cu sfintele taine ale muribunzilor. Rămășițele pământești ale scumpului decedat s'au așezat spre vecinicia odihni Marți, la 15 Mai după amiază, la 2 oare în cimitirul parohial gr.-cat. din Năsăud. Fie-I țărina ușoară și memoria binecuvântată!

Un dascăl brutal. Din Timișoara li-se raportează foilor maghiare un cas de barbare, care numai pe timpul invaziției spaniole se mai putea întâmpla. Este vorba de un învățător, anume Tökés Gyula dela școala din Szekelys, care numai numele de învățător nu-l merită. Nobilul dascăl patriot adevărat — așa se spune în foile ungharești — pedepsește pe micii școlari în chipul cel mai grosnic din câte cunoaște; îi silește să înghită bucăți de lemn, de plumb și de tinichea. Un cas îl și spun foile: pe elevul Ioan Balint l'a pedepsit zilele trecute astfel, că l'a aplicat bietului școlărel deodată 40 de lovituri cu băta și apoi l'a mai silit să înghită și găluște din hârtie de plumb. Elevul a fost dus acasă aproape mort și acum zace foarte greu bolnav. — Câte vor fi ca-surile nedescoperite încă!

Cât mistne capitala ungară într'un an? Singur numai pentru lucrări de comunicațiune, capitala ungară are să cheltuiască în anul viitor 7.109.682 coroane. Atâta s'a proiectat din partea oficiului de inginerie. Și anume: pentru pavarea, canalizarea și regularea străzilor 5.958.982 coroane; pentru măsurile în contra vătărilor de apă, 274.000 coroane etc.

Un plan monstru. Conducătorii învățământului din Budapesta au prezentat zilele trecute comisiei școlare a capitalei — „res-deuțe” ungară un plan, prin care nu cer mai mult, de cât ca: d'aci încolo

Opera s'a hotărât în sfârșit să pună titlul „Marsilieza”, pe a-i.

„Ea a bine voit chiar a adăoga, că Inmul Național va fi cântat, nu numai de dna Sasse și corul, dar și „jucat” de corpul de balet.

„Marsilieza” jucată este o surprisă, pe care numai dl Perrin trebuia să ni-o reserve.

„Pe când pasul Cântecului plecării?” La 8 August se aude la Operă, pentru prima dată, „La Frontieră”, de Gounod.

„Rar am văzut, zice „Gaulois”, dela 10 August, o emoțiune ca aceea a publicului Operei aseară.

„Cu vocea adânc vibrantă de patriotism, Maria Sasse a cântat „Marsilieza”, în mijlocul strigătelor de entuziasm ale mulțimii.

„Apoi Devoyod a înaintat, foarte marțial, în costum de Zuav, și a intonat noul cântec al lui Gounod, „La Frontieră”, al cărui refren plin de bărbăție și de avânt a ridicat sala:

Haidem sus, cetățeni și soldați,
 Să ne stringem la vocea Franței!
 În numele independenței sale,
 În picioare, e ora luptelor!
 S'alergăm, Francezi, sub același steag!
 La Frontieră! La Frontieră!

în școalele civile din Budapesta să nu mai fie primiți de cât numai băieți, cari dovedesc progres eminent și bun, ear și din aceștia numai dacă este loc.

Brava vouă, pedagogi ai capitalei! — Norocul, că în comisia școlară a orașului s'au găsit în majoritate membri, cari au respins planul monstru și au hotărât, să stărue mai mult pentru înmulțirea școalelor, decât pentru sporirea prolețarilor.

Parlament incompatibil. A devenit boală la Unguri sgândărirea casurilor de incompatibilitate între deputați. Pe zi ce trece nouă și nouă casuri dau năvală pe biroul comisiei interesate. În mulțimea celor din urmă figurează acum și ministrul de honveș, baronul Fejérváry Géza și Dr. Hegedüs Loránt, fiul ministrului Hegedüs. Cel dintâiu e în incompatibilitate, ca deputat, din pricină că e și general în serviciu, ear' al doilea, pentru-că e membru în direcția băncii austro-ungare.

Ca cronicar, arăt și eu un cas: incompatibil e întreaga parlament ungharesc în constituirea lui de azi. Motivarea? — O știe ori și-cine, chiar și Bánffy.

Și Budapesta are expoziție — de câni. S'a deschis Sâmbăta trecută cu mară ceremonie prin însuși ministrul Darányi Náci. Multe soiuri, dar și mai multe glasuri au întrerupt vorbirea de deschidere a ministrelui.

Tot mai bine acasă, fie aceea chiar și în sęcuiune. Bătrânul „general” din 48-49 Czecc János, care de multă vreme petrece peste țări și mări, — așa spun foile patriotice, — s'a hotărât să se retrăoarcă acasă, în țeara sa sęcuiască, în satul Gidfalva, unde s'a născut. Patriotii și indeosebi consătenii lui — nu pot dormi de bucurie. Se explică.

Nebunit în gară. Ieri înainte de amiază un ofițier de dare anume Szabó Elek din Kis-Telek, pe când își acotea bilet la gara din Seghedin, unde petrecuse mai mult timp, a nebunit. Prin răcnete și amenințări, alerga prin gară și prin cupeele trenului, rupând hainele de pe sine în bucăți. A fost deținut numai de cât și internat în spitalul din Seghedin. Neurociul e în vîrstă de 43 ani.

Intunecime de soare. In 28 I. c. (Lun a) va fi — după-cum se profetește — un foarte interesant fenomen ceresc: totală Intunecime de soare, ce și în țeara noastră va fi în parte vizibilă. Pe la 1 oră 29 minute luna nouă va acoperi discul soarelui și la ora 2 și 30 min. va fi Intunecime totală, care va ține până seara la ora 6 și 25 minute. Fenomenul se va pute observa indeosebi în America-de-Nord și centrală, în nordul Oceanului-atlantic, în partea nordică a Mării-Inghețate, în Africa, Europa și în vestul Asiei. In Budapesta, de pildă, luna nouă la 4 ore 28 minute după amiază va atinge discul soarelui, care va apune la orele 6 și 20 minute.

O rehabilitare. Ziarul rusesc „Kiewlianine” relatează faptul reabilitării a două victime de eroare judiciară. Doi tineri țărani, numiți Khigmik și Tsipurny, amândoi din provincia Kiewului, au fost condamnați în 1893 la muncă silnică, fiind crezuți ca autori ai unui duplu omor.

Adevăratul asasin, fiind descoperit mai târziu, a fost arestat, ear' cei doi țărani, cari se aflau într'o mină din Siberia, au fost grațiați și li-s'a dat din ordinul puterii suma de 1000 ruble. Această sumă a servit pentru construcția a două căștitoare pentru osândiții pe nedrept.

Maî mult încă: cei doi tineri, cari la întoarcerea lor s'au exprimat dorința de a se căsători, au primit fiecare câte 85 ruble în argint.

Krüger la Berlin. Consulul din Natal (în Norvegia), Adverhani, care tocmai acum a sosit la Copenhaga, spune, că presidentul Krüger al Transvaalului, îndată după terminarea îndelungatului războiu, se va stabili permanent la Berlin.

Procesul vaporului „Ika”. După desbateri de mai multe zile, tribunalul din Fiume a terminat pertractarea finală în procesul cunoscutei catastrofe, ce suferise vaporul „Ika”. Forampocher, căpitanul vaporului, a fost declarat vinovat și osândit la patru luni de închisoare, din cari însă două luni i-se socotesc împlinite în arestul preventiv. Acusatorii particulari vor avé să-și revendice pretențiile pe calea judecătoriei civile față de pricinitorii catastrofei. Condamnatul s'a mulțumit cu sentința, procurorul însă a apelat în contra ei.

Un fanatic rus. Țărani ruși au câte odată o intensitate de viață sufletească așa de mare, un dispreț așa de mare pentru suferință, încât chiar după ce a citit cineva pe Tolstoi și a studiat revoluțiunile rusești pline de fapte înspăimântătoare, rămâne încriment când aude de întâmplări ca cea următoare.

La 10 Maiu stil. nou, un țeran numit Babenko, din guvernamentul Ekatarinoslav, convins că e un mare păcătos, și că nu va pute fi scăpat decât expiând printr'o moarte durereasă crimele sale anterioare, așeză liniștit în curtea sa o grămadă de lemne, le udă cu gaz, le dădu foc și se culcă deasupra. Când au prins de veste vecinii, era aproape ars. Omul acesta, perfect sănătos la minte, a murit explicând prietenilor fapta sa.

Recreații și fugiții din Transvaal. Un corespondent al ziarului „Daily Mail” care a făcut o călătorie dela Cap la Laurenço-Marquez pe un steamer francez, dă amănunte asupra celor cari călătoriază cu dișul spre Transvaal.

Erau mai întâiu vre-o șese-zeci de ambulanțieri din Chicago, aproape toți irlandezi, cari mergeau cu Crucea-Roșie pe piept, să se angajeze în armata federală.

Maî era încă un grup de Canadieni francezi și mai ostili încă Engliterii de cât Irlandezii din Chicago.

În așrărit, același vapor transporta nouă-spre-zece Norvegieni, tot ceea-ce rămăsese dintr'un corp scandinav angajat în armata bură și care a fost foarte mult încercat la Maggersfontein.

Acești bravi oameni, răniți, făcuți prizonieri, au găsit mijlocul de a fugi de pe vaporul de rebel englez, unde erau deținuți în baia Simonstowa. Toți prizonierii, erau conduși din timp în timp pe plaje pentru a lua fie care câte o baie. La fie-cere baie, cășt-va Scandinavi dispăreau în felul următor: în mijlocul mulțimei de deținuți, cășt-va dintr'insuși se îngropau în năsip la extrema limită a apei, nelăsându-și descoperit decât gura și nasul. Complicit lor le acoperiau capul cu numerele sdrențe lăsate pe plaje în fie-care zi. Ei petreceau toată ziua îngropați în năsip, ear îndată ce se înopta, reușiau să fugă.

ULTIME STIRI.

Alegerile din Franța.

Paris, 20 Maiu. Ministrul de interne a primit știri despre alegerile din 82 departamente.

Republicanii au învins în 24832 comune; monarchiștii aliați cu naționaliștii în 8519 comune, ear naționaliștii (puri) în 153 comune, precum și în Paris.

Voturi au intrunit: republicanii 4.713.467, monarchiștii 2.174.323 ear naționaliștii 172.430 (în departamente).

ULTIM CUVENT.

Enric IV. iubia așa de mult un cal, în cât amenințase că va spânzura pe acela oare îl va anunța cel dintâiu moartea calului.

Murind calul, un Gascon se infățișă la rege și îi zise:

— Calul vostru... oh!... minunatul vostru cal... —

— A murit? exclamă regele cu durere.

— Veți fi spânzurat îndată, Malestote zise Gasconul, fiind că ați anunțat cel dintâiu moartea calului.

Editor: Aurel Popovici-Barcianu.
 Red. respons.: Ioan Russu Sirianu.

ECONOMIE.

Cereale (bucate).

De aci încolo prețurile pe piețe cotesc în coroane și după 50 chilogram ear' nu ca și până acum, după metrică (10) chilogram).

Prețurile dela 18 Maiu n. In Arad:

Table with 2 columns: Cereale and Price. Includes items like Grâu, Cucuruz, Săcară, Orz, Ovăs.

Cursul pieții din Arad.

Table with 2 columns: Currency and Price. Includes items like Hartie-monetă, Lire turcești, Ruble rusești.

Spirt:

Table with 2 columns: Spirit type and Price. Includes items like Spirț rafinat, brut.

Porci:

Table with 2 columns: Pig type and Price. Includes items like Ungari, bătrâni, tineri.

Două cărțile ni-au sosit la redacție: 1. „Cântecul lui Adam când l-au scos din raiu și alte versuri frumoase, păstrate din bătrâni și acum pentru întâia- dată date în tipar”.

Manuscrisele originale ale ambelor cărțile se află la Academia-Română din București, dăruite de editorul. — Au apărut de curând amândouă în editura „Librăriei Ciurcu în Brașov”.

„Noua Revistă Română”, pentru politică, literatură, știință și artă, a apărut Nr. 9 de la 1 Maiu cu următorul cuprins:

— Vechile partide și noile grupări politice II. Partidul conservator. — V. R. Piekarsky, Universitățile populare. I. Aureliu Candrea: Elementele române în limbile slavice; Okonski: — El și Ea. (nuvelă). Zamfir C. Arbore: Români, întemeietori ai civilizațiunii în Rusia. — Colonel P. V. Năsturel: Contribuțiunea la istoria Bucureștilor; C. Crupenski: „Amintirile” Regelui României.

I. A. Candrea Hencht: Cours complet de grammaire roumaine: C. Xen: Opiniunea publică; Stefan Braborescu: Din romanul unei vieți (nuvelă); Simeon Fl. Marian: Poezii populare despre Avram Iancu.

O privire asupra literaturii ruse din secolul al nou-zecelea, de Gh. Madan. — Aprecierile presei străine asupra pescărilor. — Viitorul Ungariei pe temelul unei noue plasmă naționale. — Pictorul Munkacsy. — Procesele „Tribunei” pentru Avram Iancu. — O nouă criză.

Profil bizantin (poezie) de D. Krr. — Circumstanțe atenuante, de I. D. M. Olache. — Lume și poet (poezie) de Ioan Scurtu — Lori (poezie) de Eug. Stefanescu. — Cuvinte din popor (vorba „Iedeș”) de C. I. V. Severin. — Severin. — Tristia (poezie) de Dumitru Timiraș. — Liane (poezie) de A. Zamfirescu.

In atențiunea domnilor învățători români. Aducem la cunoștința domnilor învățători de la școlile populare, că Inaltul minister reg. ung. de culte și instrucțiune publică cu datul de 26 Martie 1900 Nr. pres. 1070 a aprobat manualul „Geografia pentru școlile populare întocmită pe baza planului ministerial de învățământ, partea primă pentru clasele III. și IV., de Vasile Goldiș, profes. gimnas.”

In legătură cu aceasta anunțăm pe domni învățători, că tocmai acum a eșit de sub tipar și partea a doua din Geografia dlui Vasile Goldiș.

Ambele părți se pot procura de la Librăria editoare Ciurcu în Brașov, precum și de la toate librăriile din patrie.

Bibliografie. Au apărut și ni-s-au trimis următoarele două cărțile: Micul Legendar, ilustrat cu icoane pentru școlile primare, de Ioan Tuduceșcu, învățător. Pentru anul al III-lea. Ediția VI. Prețul: 60 bani (filari). Se poate procura dela autor în B. Lippa. — „Povestiri și anecdote populare”, de Domețiu Dogariu, inv. dirigit la școala element. capitală din Satu-lung. Broșura aceasta e Nr. 10 „Din literatura populară”, editată de Tipografia „Aurora” A. Todoran în Gherla. Prețul 20 filari și se poate procura dela numita tipografie.

„Foaia Pedagogică”, ce deja în al IV-lea an apare lunar în Sibiu, în întindere de două coale, sub direcția dlui prof. Dr. D. P. Barcișnu, are în Nr. 5 (din Maiu) următorul cuprins:

Manualele de școală. Tractat de H. Trunk, prelucrat liber de George Dragoiescu (Urmare). — Modele de lecțiuni: Cumpenele și Cântarul, Două lecțiuni din fizică pentru anul al V-lea, de Dr. Ioan Stroia. — Aprecieri importante la dotația și poziția actuală a învățătorului român, de Iosif Velcean, învăț. — Din literatura școlară. — Informațiuni. — Felurimi.

Abonamentul pe an: 6 coroane. — Ca unica foaie bună și de specialitate, ce-o avem pe terenul pedagogic, o recomandăm călduros tuturor învățătorilor noștri.

Tipografia „Tribuna Poporului” advertisement. Includes text: „arangiata fiind cu material nou”, „Cele mai moderate prețuri!!”, and a list of services like Tipărituri de bancă, Cărți, Broșuri, etc.

A apărut

Și să află de vânzare la administrația „Trib. Poporului” următoarele opuri:

- 1.) „Calendarul nostru” — pe 1900. prețul — — — — — cor. —.60 fil.
2.) „Amicu Poporului” — de Titus Vuculescu, pretor. Indreptar practic în cause administrative. Prețul — — — — — „ 1.— ”
3.) „Lupta pentru drept de Dr. Rudolf Ihering traducere de T. V. Păcățean, prețul — — — — — „ 2.— ”
4.) „Judecătorile cu jurații” — de Teodor V. Păcățeanu, prețul — — — — — „ —80 ”
5.) „Libertatea” — de Ioan Stuart Mill, tradusă de T. V. Păcățianu, prețul — — — — — „ 2.— ”
6.) „Principiile politice”, după Dr. T de Holtzendorf, de T. Păcățianu —prețul — — — — — „ 4.— ”
7.) „Caractere morale” — exemple și sentințe culese din istoriile și literaturile popoarelor vechi și moderne, de Ioan Popea, profesor în Brașov. Prețul. — — — — — „ 2,50 ”
8.) „Războiul pentru neatărare” și „Povestea unei coroane de oțel” ambele de George Coșbuc. Prețul Războiului „ 1,20 ” Prețul „Coroanei” — — — — — „ 1,60 ”
9.) „Din vremuri apuse” — de Judita Secula născ. Truția — prețul — — — — — „ 1.— ”
10.) „Vieritul” — de Petru Vancu, prețul — — — — — „ 1.— ”
11.) „Teoria Dramel” — de Dr. Iosif Blaga. Prețul: — — — — — „ 3,60 ”
12.) „Juvenilia” — de Sextil Pușcariu. Preț: — — — — — „ 1,60 ”
13.) „Cuvântări bisericesti” — traduse de Ioan Genț. Preț. — — — — — „ 5.— ”
14.) „Pribeag” — de Ioan Iosif Sceopul, preț — — — — — „ 1,50 ”
15.) Instrucțiuni populare despre Datorințele și Drepturile purtătorului de dare edate de Vilchelm Niemandz prețul — „ 1,20 ”
16.) „Liturgia Stului Ioan Crisostom” (pe note) pentru cor mixt pe 4 voci — de Nicolae Stefu învățator în Arad. Aceasta liturgie conține toate cântările liturgice, ce are să răspundă corul în Dumineci și sărbători. Pe lângă acestea mai conține irmoase pricesne și un adaus de cântece populare. Toate imnele se pot cânta și numai pe 2—3 voci. Prețul unui exemplar s'a redus dela 6 la 5 coroane.

La comande să se mai adauge de fie-care op 10 filari spese postale.